

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΙΣ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ὑπὸ G. M. LEE

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ

Κι' ὅπου κατέχει νὰ μιλή μὲ γνῶσι καὶ μὲ τρόπο
κάνει καὶ κλαῖσιν καὶ γελοῦ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Fundere qui voces docto scit ab ore disertas
hic risum populi fert lacrimamque genis.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΡΙΑΗΣ

Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχῆς διψοῦν καὶ πᾶνε
στῆς λησμονιάς τὴν κρουσταλλένια βρύση·
μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαυρίση,
ἂ στάξῃ γι' αὐτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.

Si cadit ex oculo caris pro Manibus umor,
fuscatur Lethes his aqua fitque lutum.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Περίμενε. Φτάνουν χειρότερες ὥρες.
Νὰ ξέχασε ἡ μοῖρα σου λές τὸ σκοπό της ;
'Ἠσύχασε : Ὁ πόνος δὲν εἶναι προδότης.
'Ακόμη σοῦ μέλλονται μπόρες καὶ μπόρες.

Spondet peiores Genius non proditor horas
stamina concutient iam tibi multa ratem.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

(Περὶ τοῦ Βαλαωρίτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ)

Τ' ἀηδόνι δὲν ἀπέθανε
τ' ἀηδόνι πάντα ζῆ,
ἄλλαξε τὰ φτερά του
δὲν ἄλλαξε φωνή.

Aio non Aquilam perisse nostram ;
nec vocem variavit haec, sed alas !

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Παρθενικὸ ξημέρωμα
στοῦ Αἰγαίου τῆ γαλήνη,
ἢ πλάση ἢ νεογέννητη
πλέει σὲ θεῖον αἰθέρα·
ἀπὸ τὰ ὄργια τῆς νυκτὸς
λιπόθυμη ἢ Σελήνη,
Χαρά θεῶν, ἢ Ἑλληνικὴ
ῥοδοχράζει ἡμέρα.

Purus aurore nitor in sereno
ridet Aegaeo ; similis natanti
labitur finditque novatus orbis
aethera sanctum.

Lasso post festam caput ecce noctem
Luna declinat, roseoque tellus
sidere (o divom decus!) erubescit
Graia diei.